

ΕΝ Τῷ ΒΟΤΑΝΙΚῷ ΚΗΠῷ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἡ ἄρκτος τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐντὸς τοῦ κλωθοῦ εἰς τὴν πρώτην ἡμῶν σελίδα δὲν εἶνε ἐκείνη, ἥτις πρωταγωνιστεῖ εἰς τὸ γνωστὸν δράμα τῆς Δειλῆς. Αὕτη εὐρίσκεται ἐν τῷ Βοτανικῷ κήπῳ τῶν Παρισίων, οἱ δὲ εἰδήμονες ἀπεράνθησαν, ὅτι οἱ ὄνυχές της ἠϋζήθησαν πολὺ καὶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ περικοπῶσιν. Ἀλλὰ πῶς νὰ περικοπῶσιν; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα, ὅπερ ἐλύθη, ὡς καταρτίζεται ἐν τῇ προηγουμένη ἡμῶν σελίδι, ἀφοῦ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκοπίασαν οἱ ἐν τῷ θηριοτροφείῳ ὑπάλληλοι. Καὶ τώρα θὰ ἐρωτήσητε: τί ἐνδιαφέρον ἔχει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

Σὺς ἀπαντῶμεν:

Πρῶτον, εἶνε νέον καὶ περιέργον, ὅπερ τὸ ἐδανείσθημεν ἐκ τῆς «Illustration», ἥς οἱ ἀναγνώσται βεβαίως δὲν θὰ ἔαμαν τοιαύτην ἐρώτησιν. Δεύτερον, συνιστῶμεν τὴν μέθοδον ταύτην πρὸς ἀποκοπὴν ἀκαθάρτων τινῶν ὀνύχων, οἵτινες προξενοῦσι τόσῃ ἀηδίᾳ, καὶ τῶν ὀνύχων τῶν ταμιῶν μας, οἱ ὅποιοι τόσον συχνὰ ἐμπήγνυνται εἰς τὸ χεῖμα τοῦ δημοσίου.

Ἡ ΚΛΟΠΗ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Μπαίνουν κλέφταις στὸ ταμεῖο, σποῦν τῆς κλειδαριάς.

Παίρνουν δεκοκτὼ χιλιάδες καὶ δουλειὰ τοὺς πάνε...

Μὰ γεμούλαις σὺν θυμοῦνται ἄλλοι πειρὸν γεραίς:

«— Τόσα λίγα μόνον ᾤησαν, οἱ κοῦτοί;» ῥωτᾶνε.

Μπήκαν κλέφταις, μπήκαν κλέφταις πάλι στὸ μαντρί

Κι' ἔρπαξαν, Αἰε, τοὺς κόπους καὶ τὸν ἰδρωτὰ σου...

Ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ τὸ βρῇς, Παπαλεξαντρέ,

Ποῦ τοὺς μάζωξες ᾤω μέσα μὲ τὰ δράματά σου!

Δὲν μὲν χῶτο

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Λοιπὸν ἐδημοσιεύθη τὸ Β. Διάταγμα, δι' οὗ διαλύεται ἡ Βουλὴ τῆς ΙΑ' περιόδου καὶ προσκαλοῦνται οἱ ἐκλογεῖς ἵνα τὴν 14 Ὀκτωβρίου ἐκλέξωσι τοὺς βουλευτάς. Ἡ ἡμέρα αὕτη θέλει ἀποφασίσαι περὶ τῆς τύχης τῶν κομμάτων καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνεται καθ' ἑκάστην εἰς τὰ ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων.

Ἐὰν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην νικήσῃ ἡ Κυβέρνησις, πρᾶγμα σχεδὸν βέβαιον, αἱ ἀντιπολιτευόμεναι ἐφημερίδες θὰ γράψωσιν, ἢ μᾶλλον ἔχωσιν ἑτοιμα τὰ ἄρθρα τῶν ἀρχόμενα ὡς ἐξῆς:

«Τὸ ἐθνικὸν φρόνημα ἐδολιεύθη, αἱ ἐπεμβάσεις ἐπέφερον τὸ ἀτιμὸν ἀποτέλεσμα, τί κάθεται, Βασιλεῦ, καὶ δὲν διαλύεις τοιαύτην Βουλὴν, ἡ 14 Ὀκτωβρίου δὲν ἔφερε τοὺς γνησίους ἀντιπροσώπους...»

Ἐὰν νικήσῃ ἡ Ἀντιπολίτευσις — πρᾶγμα πολὺ ἀμφίβολον — τὰ ὄργανα αὐτῆς θὰ γράψωσι:

«Καίτοι ἡ ὠλικὴ καὶ ἡ θηκὴ πλείους ἀναφανδὸν ἐξετελέσθη, καίτοι ἐπεμβάσεις μυρία ἐγένοντο, ὁ λαὸς ἔδειξε τὴν δύναμίν του, τὸ δὲ καταβιβρώσκων τὰ στήθη τοῦ ἔθνους θηρίον κατέπεσεν. Εἴχομεν πεποιθήσιν εἰς τὸ φρόνημα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἀνεμέναμεν, ὅτι ἡ 14 Ὀκτωβρίου θὰ ᾔητο ἡμέρα σωτηρίας τῶν ἐθνικῶν πόθων καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως. Βασιλεῦ ὁ θρόνος σου ἐσώθη...»

Μία συμβουλή:

Καλὸν εἶνε νὰ τυπώσωσι διὰ τὴν 15 Ὀκτωβρίου ἀπὸ τοῦδε μόνον τὰ πρῶτα ἄρθρα τῶν, διότι εἶνε βέβαιον, ὅτι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς δὲν θὰ φέρῃ τοὺς γνησίους ἀντιπροσώπους του, δηλ. τὸν κ. Δηλιγιάννην μετὰ τοῦ Παπαγιαννακοπούλου. Λεβίδη καὶ Σα.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τοὺς στρατώνας τοῦ πυροβολικοῦ παρατηρήθη μεγάλη κίνησις νύκτα τινά, ἀστραπιαίως δὲ διεδόθη, ὅτι τρεῖς πυροβολαρχίαι θὰ μεταβῶσιν εἰς τὰ σύνορα. Οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπεχαιρέτησαν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τῶν καὶ ἀναχωρήσαντες μετέβησαν... πρὸς δοκιμὴν τοῦ τσιμέντου ἐξωθεν τῆς Ἐθν. Τραπέζης.

Αἱ πλείους πυρπολήσεις τῶν δασῶν ἔδειξαν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅτι εἴμεθα ὁ μόνος λαὸς, ὅστις δύναται ν' ἀνάψῃ γενικὴν πυρκαϊάν εἰς τὴν Ἀνατολήν.

Δελτίον ἐγκληματικότητος:

Εὐτυχῶς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐδεὶς ῥάγος, οὐδεὶς πυροβολισμὸς καὶ οὐδεμία ρήξις συνέβησαν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας.

Ἄξος

ΨΙΑΗ ΚΑΙ ΔΑΣΕΙΑ

Ἐμπρὸς καὶ σεις, γραμματικοί, κάμετε μὲν θυσία

Ἀφοῦ τὰ δάση κήληκαν, κάψ' τε καὶ τὴν δασεῖα.

Τόσον καὶ τόσον ἀπ' αὐτὸ κανεῖς δὲν ζημιούται

Κι' ὅς μάθῃ δλος ὁ ντουνιας πῶς ἡ Ἐ λ λ ἄ ς ψιλοῦται.

Καὶ ἐκείνη